

нашій державі. Поступова адаптація національного законодавства дасть можливість створити в Україні умови, привабливі як для бізнесу й інвестування, так і для підтримки та забезпечення поваги до національного автора.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бошицький Ю. Л. Удосконалення національного законодавства в сфері інтелектуальної власності: проблеми та перспективи // Законодавство України: проблеми та перспективи розвитку: Зб. наук. праць Міжнар. наук.-практ. конф. / НАН України, Київський ун-т права; редкол.: Шемшученко Ю. С., Бошицький Ю. Л., Чернецька О. В. та ін. – К.: Вид-во Європ. ун-ту, 2011. – С. 213-216.
2. Цивільно-правове регулювання інтелектуальної власності в Україні: пріоритети та шляхи оптимізації // Сучасні проблеми приватного права: Зб. наук. праць, присвячених 80-ій річниці з дня народження Шевченко Я. М. / Ред. Н. С. Кузнецова, Р. О. Стефанчук. – К.: ВГО «Асоціація цивілістів України», – Кам'янець-Подільський: ТОВ «Друкарня Рута». – 2012. – 163-171 с.
3. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України // – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
4. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 5/2015 від 12.01.2015 р. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>
5. Проект розпорядження КМУ «Про схвалення Концептуальних засад реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=727fc030-84ff-4e45-acaecccc412cd212f&title>.

В. Крук

Науковий керівник – к.ю.н., доц. Н.П. Павлів-Самойл

ПРАВОВИЙ СТАТУС ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ-ПІДПРИЄМЦЯ

В сучасних умовах розвитку ринкової економіки важливою є форма приватного підприємництва, що здійснюється фізичними особами. Сьогодні досить поширеною формою реалізації своєї здатності до праці є діяльність фізичних осіб-підприємців. Суть такої зайнятості полягає у самостійній, на власний ризик, праці з метою одержання прибутку. Тому актуальним є визначення правового статусу фізичних осіб-підприємців.

Наразі право фізичної особи щодо зайняття підприємницькою діяльністю регулюється главою 13 ГК України та главою 5 ЦК України. Проте немає спеціального нормативно-правового акту, який би встановлював правовий статус фізичної особи-підприємця. Право на здійснення підприємницької діяльності, яку не заборонено законом, має фізична особа з повною цивільною дієздатністю [1]. Згідно із Роз'ясненням Міністерства Юстиції України від 14.01.2001 року Статус фізичної особи – підприємця – це юридичний статус, який засвідчує право особи на заняття підприємницькою діяльністю, а саме: самостійною, ініціативною, систематичною, на власний ризик господарською діяльністю, що здійснюється підприємцями з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку [2]. При цьому єдиною умовою легалізації господарської діяльності особи є її державна реєстрація, яка визначається ЗУ «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань». Так, відповідно до ст. 128 ГК України, громадянин визнається суб'єктом господарювання у разі здійснення ним підприємницької діяльності за умови державної реєстрації його як підприємця без статусу юридичної особи відповідно до ст. 58 [3]. До підприємницької діяльності фізичних осіб застосовуються нормативно-правові акти, що регулюють підприємницьку діяльність юридичних осіб, якщо інше не встановлено законом або не впливає із суті відносин [1].

До фізичних осіб-підприємців 1-3 групи застосовується спрощена система оподаткування. Право на застосування спрощеної системи оподаткування в наступному календарному році мають

платники єдиного податку за умови не перевищення протягом календарного року обсягу доходу, встановленого для відповідної групи платників єдиного податку. При цьому якщо протягом календарного року платники першої і другої груп використали право на застосування іншої ставки єдиного податку у зв'язку з перевищенням обсягу доходу, встановленого для відповідної групи, право на застосування спрощеної системи оподаткування в наступному календарному році такі платники мають за умови не перевищення ними протягом календарного року обсягу доходу, встановленого підпунктом 3 пункту 291.4 статті 291 Податкового кодексу [4]. Іншою перевагою такої форми зайнятості є можливість здійснювати господарську діяльність самостійно, без залучення найманої праці.

Однак, згідно із ст. 52 ЦК України фізична особа-підприємець відповідає за зобов'язаннями, пов'язаними з підприємницькою діяльністю, усім своїм майном, крім майна, на яке згідно із законом не може бути звернено стягнення. Крім того, якщо така особа перебуває у шлюбі, то вона відповідає за зобов'язаннями, пов'язаними з підприємницькою діяльністю, усім своїм особистим майном і часткою у праві спільної сумісної власності подружжя, яка належатиме їй при поділі цього майна [1]. У цьому проявляється ризик зайнятості такою діяльністю, оскільки законодавством не передбачено розмежування особистого майна, яке належить особі від майна, яке використовується для підприємницької діяльності.

Отже, можна зробити висновок, що для отримання статусу фізичної особи-підприємця достатньо повної цивільної дієздатності та реєстрації такої особи відповідно до законодавства України. При цьому переваги такого статусу є у можливості здійснення підприємницької діяльності самостійно та застосуванні спрощеної системи оподаткування. Проте така зайнятість несе за собою певний ризик, оскільки особа відповідає своїм власним майном перед кредиторами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
2. Господарський кодекс України 16.01.2003р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
3. Податковий кодекс України від 01.01.2011р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#n6946>.
4. Статус фізичної особи – підприємця: проблеми застосування законодавства: Роз'ясненням Міністерства Юстиції України від 14.01.2001р. [Електронний ресурс]. – 2011 – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0012323-11>.

І. Крук

Науковий керівник – к. ю. н. Заболотна Н. Я.

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Юридична відповідальність настає за порушення аграрного законодавства та являє собою комплексний правовий інститут, який складається із сукупності правових норм, котрі закріплюють види юридичної відповідальності. Ці норми мають міжгалузеву сферу дії, їх активно застосовують для охорони правопорядку в аграрному секторі економіки. Юридична відповідальність полягає в установленні для правопорушника певних негативних наслідків, слугує відновленню порушених прав і нерозривно пов'язана з негативною реакцією держави на правопорушення і на суб'єкта, що винний у вчиненні порушення [2.] В аграрному праві юридична відповідальність являє собою комплексний правовий інститут, який охоплює сукупність правових норм, що закріплюють види, засоби й порядок застосування заходів юридичної відповідальності до порушників аграрного законодавства. Будь-яка форма юридичної відповідальності застосовується за вчинення певного правопорушення. Правопорушення у аграрній галузі регулюються різними нормами інших галузей